

[Mølgaard.]

noget med, at man trods alt i direktoratet må anlægge alt andet end organisationspolitiske snævre særinteressebetragtninger. Ud fra sådanne hensyn må jeg indstændigt advare arbejdsministeren mod at følge det fremlagte råd.

Arbejdsministeren (*Johan Philipsen*):

Må jeg ikke i anledning af forskellige udtalelser, der for så vidt også gik over i et vist drilleri over den tidligere arbejdsministers effektivitet eller mangel på samme i denne sag, sige, at jeg ved min ankomst i arbejdsministeriet har fundet tingene i en særdeles god orden, og at det altså ikke er rigtigt, når man beskylder hr. Erling Dinesen for at have sinket denne sag. Der var simpelt hen sket det, at han i lighed med tidligere arbejdsministre og også de kommende arbejdsministre, uanset hvad politisk farve de måtte få, ville være nødt til at køre det løb i nøje samklang med dem, det drejer sig om, arbejdsmarkedets parter, for uden dem lader det sig altså ikke gøre at køre det løb. Og det udvalg, der var nedsat, måtte af naturlige grunde have relativt lang tid til at stille et forslag på benene, der var af en sådan art, at det var tjenligt til at fremsættes for folketinget.

Dette forslag forelå i grove træk, da jeg tiltrådte, og for at skære det ud i pap skal jeg nøjagtigt redegøre for det eneste sted, hvor hr. Erling Dinesen og undertegnede har haft differentierende opfattelse. Det var hr. Erling Dinesens agt at fremsætte forslag for folketinget relativt tidligt i folketingsåret og så undervejs bede udvalget om at afklare de administrative og økonomiske konsekvenser for statens og kommunernes vedkommende, mens folketingsudvalget behandlede forslagens substans. Men det var min opfattelse, at vi, inden jeg fremsatte dette forslag, måtte have en vurdering af, hvad det koster at administrere det, hvor mange folk det kræver osv.

Min begrundelse for mit synspunkt er den, at den kritik, vi tiest har hørt i den danske vælgerbefolkning, rettet imod skiftende medlemmer af folketinget af vidt forskellig politisk partifarve, er denne: I har foretaget jer ting, vedtaget love, hvis videre konsekvenser først på et senere tidspunkt blev åbenbare for den danske befolkning.

Der var et motiv mere; det var, at en gennemlæsning af dette lovforslag gav mig et sikkert indtryk af, at det er så betydeligt et lovforslag, der formodentlig vil forblive i arbejdsmarkedsudvalget til forhandling en vinter godt og vel, inden det bliver vedtaget, at det var mest fornuftigt at fremsætte lovforslaget som en nogenlunde hederlig helhed, fordi jeg ikke ville stå model til spørgsmål fra diverse ordførere fra efterhånden mange partier, der gik på: ja, kære minister, men hvad koster denne historie, det må vi vide, inden vi tager stilling til noget som helst? Derfor er det meningen at få så god en baggrund økonomisk som gørligt for det kommende lovforslag.

Jeg er enig med hr. Erling Dinesen, når han siger, at en aktiv medvirken af arbejdsmarkedets parter er nødvendig, og det er den, vi altså skal stile mod i det kommende arbejde. Og hr. Poulsgaard har jo i en vis grad ret i, at det hidtil har knebet for os at få de bestemmelser efterlevet, som vi i øvrigt har.

Så skal jeg kun i forbifarten sige til hr. Erik Hansen, at det har ingen vanskeligheder med bunden af ressourcerne; den lovs eventuelle ikrafttræden må af mange grunde ligge så langt fremme i tiden, at det rækker ud over det år, vi i øjeblikket lægger budget for.

Jeg skal kun sige til hr. Freddy Madsen, at der er efter min mening ingen selvmodsigelse i den fremstilling, jeg har givet. Det er så åbenbart, at vi med den nuværende arbejderbeskyttelseslovgivning har et arbejde løbende til bekæmpelse af en lang række ting, og det er der i hvert fald ingen der bedre i dette ting har fået sagt ved diverse lejligheder end de konservatives ordfører, hr. Simonsen, når han siger, vi hver eneste vinter har ændret arbejderbeskyttelseslovgivningen; og det arbejde skal løbe videre fra nu af og ind i en videre fremtid. Men det er forkert, når nogen tror, at man med vedtagelse af love væsentligt kan forcere det arbejde frem. Vi skal ved love angive de bestemmelser, vi ønsker overholdt, men det er ude i de enkelte virksomheder, det sker, det er i realiteten det samarbejde, som man måtte kunne etablere på de virksomheder, det gælder; det er dem, der i realiteten kommer til at angive tempoet i det arbejde, som alle for så vidt ønsker.